

Pünkösdi istentisztelet – 2023. május 28-án

Erőt kapunk vagy erőlködünk?

Énekek: 376,1-3 189 370 376,4 46

L.: ApCsel 2,1-14

1 Amikor pedig eljött a pünkösöd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, 2 hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. 3 Majd valamilyen lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek széteszlottak, és leszálltak mindegyikükre. 4 Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak. 5 Sok kegyes zsidó férfi élt akkor Jeruzsálemben, akik a föld minden nemzete közül jöttek. 6 Amikor ez a zúgás támadt, összefutott a sokaság, és zavar támadt, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni. 7 Megdöbbsen, és csodálkozva mondták: Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e? 8 Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén? 9 Pártusok, médek és elámiták, és akik Mezopotámiában laknak, vagy Júdeában és Kappadóciában, Pontuszban és Ázsiában, 10 Frígiában és Pamfíliában, Egyiptomban és Líbia vidékén, amely Ciréné mellett van, és a római jövevények, 11 zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól. 12 Megdöbbsen mindnyájan, és tanácstalanul kérdezték egymástól: Mi akar ez lenni? 13 Mások azonban gúnyolódva mondták: Édes bortól részegedtek meg. 14 Ekkor előállt Péter a tizeneggyel, felemelte a hangját, és így szólt hozzájuk: Zsidó férfiak és Jeruzsálem minden lakója! Figyeljete szavaimra, és tudjátok meg, mit jelent mindez!

T.: ApCsel 1,7-8

„Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig.”

Ünneplő gyülekezet, Kedves Testvéreim!

Az ószövetségi nép számára pünkösöd az aratásért való hálaadás ünnepe volt, hét héttel a páskaünnep után. Ahogyan a páskabarány ünnepe új értelmet nyert Jézus halálával (Ő a tökéletes engesztelő áldozat), az első kéve bemutatásának ünnepe pedig az Ő feltámadásával (Ő a halottak zsengéje), úgy nyer pünkösddel új értelmet az aratási ünnep is a Szentlélek kitöltésével (elhozza az aratás idejét).

Feltámadása után az Úr Jézus negyven napon át megjelent övéinek, majd felvitetett a mennybe, oda, ahonnan jött. Előtte meghagyta nekik, hogy „Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígését”. (ApCsel 1,4) A pünkösöd napja tehát a tanítványokat összegyülekezve, várakozásban találta.

Ezen a napon rengeteg **zarándok** volt Jeruzsálemben. Olyan zsidók, akik szétszórva éltek különböző népek között. Különféle nyelveken beszéltek, de a közös gyökerek és a hálaadás összekötötték őket. Ők lesznek a tanúi a történeteknek: zúgást

és zavart követően látják a lángnyelveket a tanítványokon és hallják őket ki-ki a maga nyelvén beszélni Isten hatalmas dolgairól. Megtörtént, amit Jézus ígért nekik: *„erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek”*. Valóban a **Szentlélek ereje által szóltak az apostolok**, és hirdették a feltámadott Krisztust.

A keresztyén **egyház születésnapjaként** is emlegetjük ezt az eseményt, hiszen az ekkor megtért emberek egy új, egyre bővülő közösséggé formálódtak. Átaluk pedig Isten Szentlelke tovább munkálkodott. Mai egyházként, keresztyénekként, csak szégyenkezve gondolhatunk rájuk. Hol van bennünk ez az erő? Hiszen vágyunk erőre, szeretnénk erősek lenni. Csak az a kérdés, hogy hogyan?

A tanítványok erőt kaptak a hiteles bizonyágtételhez a feltámadott Krisztusról – és Jeruzsálemben létrejött az első keresztyén gyülekezet. Nem véletlenül hangsúlyozzuk ezen az ünnepen, hogy **emberi igyekezettel**, szervezéssel, ötletekkel, újításokkal **nem lehet egyházat építeni**, legfeljebb társadalmi szervezetet. Ma sincs másképp, **vagy erőt kapunk, vagy erőlködünk**, de az úgy is néz ki, ahogyan azt sokszor tapasztaljuk... Az erőlködés, a mindenáron tenni-lenni akarás nem épít, nem hoz lelki megújulást és élő hitet. Az egyház **nem emberi akarásra**, hanem a Szentlélek megszólító, szívet megérintő, bűnbánatra vezető és újjászülő munkája nyomán jön létre, és a továbbiakban is csak **Szentlélek által** él és újul meg.

Ebből pedig az következik, hogy nekünk is vissza kell mennünk ahhoz az ígérethez, amit a tanítványoknak adott Jézus a mennybemenetele előtt: *„Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig”*.

Mert innen indul ki a misszió, az új élet: **erőt kaptok, vesztek erőt**. Mennyire vágyunk az erőre, arra, hogy szavainkban, életünkben erő legyen tapasztalható! De jó helyen keressük-e, és mire akarjuk felhasználni? Az az erő, amit Jézus ígért, nem vásárolható, nem szereshető meg edzéssel – **azt az erőt csak kapni lehet**. Átvenni, elfogadni Tőle. Nem is egy akarati döntés ez, vagy elhatározás, igyekezet, kitartás kérdése, hanem **adatik** – felülről. Mert ez nem emberi erő, hanem Isten ereje, Lelkének munkája.

Mihez ígérte és adta az erőt az Úr Jézus? Ahhoz, hogy az Ő ereje **elsősorban** megragadja és szolgálatába állítsa az életemet, és **azt követően** *„tanúim lesztek”*. Mert **a tanítvány tanú**. Valami lényegesről, Valaki fontosról szól úgy, hogy az hiteles tanúvallomás. Pünkösdkor azt látjuk, hogy az Ő ereje által az addig bátortalan és nem sokra tartott tanítványai olyan **meggyőzően tesznek bizonyágot** a prófétai ígéretek beteljesedéséről és Jézus feltámadásáról, hogy az a hallgatókat szíven találja, bűnbánatra és megtérésre, új életre vezet.

A tanítványokat a **Szentlélek járja át, birtokba veszi** – és lesznek eszközeivé. Akik ezt nem értik, azok rájuk sütik a bélyeget: *Édes bortól részegedtek meg!* Kik mondják ezt? Nem hitetlen pogányok, ezt az ünnep és a helyszín is kizárja. Jézust sem a pogányok utasították el és feszítették keresztre, hanem maga **a hivatalos**

egyház! És a misszió története azóta is tele van ilyen példákkal! Azok utasítják el, akiknek ezt kellene élniük. De, akinek szívét-száját megérintette (463.dics.), az Őt vallja, és nem is tehet mást... a Lélek pedig munkálkodik. Akár egy-egy ember engedelmissége által is nagy dolgokat vihet végbe. Ahogyan Péter igehirdetése is szíven találta azokat, akik nem zárkóztak el az ige elől. Ezek bűnbánatra jutottak, újjászülettek az Ő ereje által...

Jézus mai tanítványainak is ugyanez a **feladata: tanúnak lenni**, mégpedig az **Ő ereje által**. Másképp nem is lehet. Ő tesz erre alkalmassá. Tanúk vagyunk-e, vajon milyen tanúk vagyunk? A **tanúbizonyágtétel** nem ismeretek átadása, nem előadás vagy valamiféle kultúrműsor, hanem személyes tapasztalaton alapul. Aki mondja, annak **magának is köze van hozzá**, átélte, megtapasztalta azt, akiről szól. Tanúnak lenni szóval, bizonyágtétellel – ehhez **ismerni kell Őt**, ez személyes kapcsolatot feltételez Vele. Nem minden Jézusról szóló beszéd bizonyágtétel, csak az, ami mögött ott van az Ő személyes ismerete, a **Vele való kapcsolat** – vagyis az Ő Lelkének ereje.

A **tanúbizonyágtétel másik követelménye pedig a hiteles élet**. Az, amiben meglátszik az Ő jelenléte, ereje. Amikor maga az Úr **Jézus igazolja és erősíti** meg a mondottakat azzal, hogy mindaz lekövethető, ellenőrizhető és megtalálható az Ő tanújának az életében. Hiszen, ha a beszélő saját élete nem igazolja azt, amiről szól, akkor ki fog neki hinni, ki fogja őt komolyan venni? Szavainak nem lesz súlya, beszéde erőtlen marad. Pedig **az Úr kész adni az erőt**, ahol azt kérik, ahol van rá fogadókészség, önmegadás engedelmisségben.

Kedves Testvéreim, minderről is beszél Jézus, amikor azt ígéri, hogy **„erőt kaptok”**. Meg akarja és meg tudja adni az erőt. Tulajdonképpen egyfajta **felhatalmazást** is jelent ez. De a mondat pontosan így kezdődik: **„Ellenben”**. Vagyis, valami ellenében hangzik el ez az ígéret, amit viszont félre kell tenni, ami az övéinek nem feladata.

Jézus azt mondja: **„nem a ti dolgotok** tudni az időket vagy alkalmakat... ellenben”. Vagyis ahelyett, ami a tanítványokat izgatta, foglalkoztatta, az egy fontos dologra irányította a figyelmüket: **„Ellenben erőt kaptok”**. Ez a fontos, erre figyeljetek. Sok mindennel szemben – a tanítványoknál ez különösen az uralkodási vágy volt – itt van ez az **ellenben**: nem ti, majd én, mondja Jézus.

Mert az ember szívesen foglalkozik olyasmivel, ami nem az ő dolga. **Nem a ti dolgotok** – mi mindenbe beleártjuk magunkat, amibe nem kellene! Nem a ti dolgotok... mi mindennel foglalkozik az egyház ma is, az evangélium hirdetésének a rovására... pedig **a missziói parancs világos**: *„Hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek... tegyetek tanítványokká minden népeket...”* Ne feledjük, az evangéliumot hirdetni, Jézusról bizonyágot tenni **senki** sem fog az egyház helyett, helyettünk! Ez az Úr Jézus Krisztus hívó gyermekeinek a feladata.

A tanítványok dolga. Mégpedig úgy, hogy van hozzá ígéret: **„ellenben erőt kaptok...”** hogy a kicsi, a kevés sokasodjék. Jeruzsálemtől egészen a föld végső

határaig szolt a megbizatas es igeret. Adjunk halat azokert, akik ma is vegzik a missziot. Kerjuk számukra a Szentlélek erejét és vezetését, közel és távol. Könyörögjünk, hogy meglássuk, mi a mi dolgunk és mi nem az. Hogy az egyház, benne a vezetői és az egyes tagok is tudjanak, tudjunk bűnbánatra jutni és engedni, hogy a Szentlélek birtokba vegye szívünket, egész valónkat. Személyes hitéletünkben is hagyjuk abba az erőlködést, hogy lehessünk követőkké, tanúkká az Ő ereje által. Használhasson fel megújító munkája során minket is országa építésére. *Ámen*